

Η υπαρξιακή περιπέτεια της ελευθερίας μας βιώνεται εν τω θεώ (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Για να μπορέσει η Βιοηθική να βοηθήσει τον άνθρωπο στα διλήμματα του, ουσιαστικά, θα πρέπει να μην υπηρετεί απλά την ευημερία. Θα πρέπει να αντιμετωπίσει τον άνθρωπο όχι μόνο σαν βιολογική οντότητα, αλλά σαν μια αθάνατη ψυχή και σαν μια εικόνα του Θεού.

Ο Μ. Βασίλειος αναλύοντας το χωρίο των παροιμιών του Σολομώντος «Πρόσεχε ούν σεαυτώ» (Παροιμ. στ', 5) γράφει: «Πρόσεχε ούν σεαυτώ· τουτέστι, μήτε τοίς σοίς μήτε τοίς περί σε, αλλά σεαυτώ μόνω πρόσεχε. Αλλο γάρ εσμέν ημείς αυτοί, και άλλο τα ημέτερα, και άλλο τα περί ημάς. Ημείς μεν ούν εσμεν η ψυχή και ο νούς, καθό κατ εικόνα του κτίσαντος γεγενήμεθα· ημέτερον δε το σώμα και αι δι αυτού αισθήσεις· περί ημάς δε χρήματα, τέχνη και η λοιπή του βίου κατασκευή. Τί ούν φησιν ο λόγος; Μή τη σαρκί πρόσεχε, μηδέ το ταύτης αγαθόν εκ παντός τρόπου δίωκε· υγείαν και κάλλος και ηδονών απολαύσεις, και μακροβίωσιν· μηδέ

χρήματα και δόξαν, και δυναστείαν θαύμαζε· μηδέ όσα σοι της προσκαίρου ζωής της υπήρεσίαν πληροί, ταύτα μεγάλα νομίσας, τη περί ταύτα σπουδή της προηγουμένης σεαυτού ζωής καταμέλει· αλλά πρόσεχε σεαυτώ· τουτέστι, τη ψυχή σου. Ταύτην κατακόσμη, και ταύτης επιμελού»

Συνιστά ο Μ. Βασίλειος να προσέχει κανείς τον εαυτό του, να γνωρίζει την φύση του, ότι η ψυχή είναι αθάνατη, ότι το σώμα είναι θνητό και ότι η ζωή είναι διπλή. Ο άνθρωπος πρέπει να προσέχει για να μη προσκολλάται στα θνητά ωσάν να είναι αιώνια και να μη περιφρονεί τα αιώνια ωσάν να είναι παρερχόμενα.

Σύμφωνα με τον π. Ιωάννη Μπρεκ, μέσα σε αυτό τον τεχνολογικό αιώνα εάν θέλουμε να παραμείνουμε πιστοί στο Ορθόδοξο όραμα η μόνη δυνατή απάντηση στο ερώτημα σχετικά με τις ηθικές και πνευματικές αξίες που πρέπει να προστατευτούν πρέπει να είναι εξολοκλήρου θεμελιωμένη στη βιβλική και πατερική ανθρωπολογία: στο όραμα του ανθρώπινου προσώπου, που δημιουργήθηκε κατ' εικόνα Θεού, και έχει κληθεί να αναπτυχθεί προς την κατεύθυνση της πραγμάτωσης του καθ' ομοίωσιν. Όπως λέει ο Χρήστος Γιανναράς, καλούμαστε να πραγματοποιήσουμε «την υπαρξιακή περιπέτεια της ελευθερίας μας» μιας ελευθερίας που βιώνεται εν τω θεώ και για το Θεό, με την εσωτερική παρουσία και αγιαστική δύναμη του Αγίου Πνεύματος .[\[1\]](#)

Η Ορθοδοξία αντιλαμβάνεται τον άνθρωπο όχι στα όρια της εδώ ζωής του, αλλά στην εσχατολογική του δόξα. Ο ίδιος ο άνθρωπος πρέπει να αξιολογήσει τη ζωή του με βάση την Θεολογική του υπόσταση, ώστε να αποκτήσει φως και νόημα η κάθε του πράξη. Έτσι η κάθε νέα πρόοδος της Βιοτεχνολογίας μπορεί, εφόσον βλέπει τον άνθρωπο σαν «όλον», να είναι ευλογία.[\[2\]](#) Αντιθέτως όταν ο άνθρωπος είναι εγκλωβισμένος στα όρια της βιολογικής του ζωής, ζει μια τραγικότητα, μιας και το μόνο που διευκολύνεται είναι η εγκόσμια ζωή του.

Συμπερασματικά, το φρόνημα και ο λόγος της Ορθοδοξίας είναι τα κλειδιά για να ξεπεραστεί το όποιο Βιοηθικό πρόβλημα. Και τα λόγια του Απόστολου Παύλου είναι επίκαιρα όσο ποτέ. «Οι κατά σάρκα όντες τα της σαρκός φρονούσιν, οι δε κατά πνεύμα τα του Πνεύματος. Το γαρ φρόνημα της σαρκός θάνατος, το δε φρόνημα του Πνεύματος ζωή και ειρήνη... Υμείς δε ούκ εστέ εν σαρκί αλλ' εν Πνεύματι, είπερ Πνεύμα Θεού οικεί εν υμίν».[\[3\]](#)

[\[1\]](#) π. Ιωάννης Μπρεκ, «Βιοηθικά προβλήματα και Ορθοδοξία» , περιοδικό Σύναξη , τεύχος 68, Δεκέμβριος 1998, σελ.:6

[\[2\]](#) Γ.Ι. Μαντζαρίδη , Χριστιανική Ηθική, 4η έκδοση, Θεσσαλονίκη, 1995

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πεμπτουσία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)